

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta T.
przy uczestnictwie A.D., Gminy Miasta T. i Prokuratora Rejonowego w T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie

kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

W uzasadnieniu wniosku skarżąca wskazała, że Sąd uznał, że „manifestowanie władztwa nad rzeczą nie jest konieczne, gdy nastąpiło ujawnienie posiadacza w księdze wieczystej”.

Należy zauważyć, że przesłankami, które legły u podstaw przyjęcia przez Sąd drugiej instancji samoistnego posiadania prowadzącego do zasiedzenia było: władanie nabyte przez wydanie decyzji wywłaszczeniowej, ujawnienie tego faktu w księdze wieczystej i innych rejestrach, polegające na udostępnieniu przez Skarb Państwa i Gminę nieruchomości na potrzeby placu parkingowego i utrzymywanie tego stanu rzeczy przez około 40 lat przy dokonywaniu w późniejszych latach inwestycji polegających na utwardzaniu i urządzaniu placu oraz przy braku działań jakichkolwiek innych podmiotów ograniczających władanie wykonywane przez te podmioty.

Mając powyższe na uwadze nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

